

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Karolina Wołoszczuk

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. T. kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 10.000 zł od dnia 14 maja 2016 roku do dnia zapłaty,

- 10.000 zł od dnia 30 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddała;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś dalej idące żądanie oddała;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 470,36 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 500 zł tytułem części nie uiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

UZASADNIENIE

Małoletni powód M. T. działający przez przedstawiciela ustawowego- matkę E. J. (1) wniósł pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Na uzasadnienie swojego żądania wskazało, że w dniu 2 kwietnia 2016 r. powód uległ wypadkowi w części boiskowej placu zabaw zaczepiając nogą o jedną z dziur w nawierzchni, w wyniku czego doszło do upadku powoda i złamania stawu łokciowego. Skutkiem zdarzenia była operacja w znieczuleniu ogólnym. Właścicielem terenu na którym doszło do zdarzenia jest (...) Sp. z o.o. w Ś., którego ubezpieczycielem z tytułu odpowiedzialności cywilnej w chwili zdarzenia było pozwane Towarzystwo (...). Teren placu zabaw, w tym boisko, było w złym stanie technicznym, nawierzchnia boiska była zaniedbana, posiadała ubytki i dziury wybiórczo naprawiane wyłącznie poprzez zasypanie piaskiem, co w opinii powoda było działaniem nieużytecznym, bowiem piasek rozsypywał się na boisku. Przedstawicielka ustawowa powoda poinformowała właściciela terenu o wypadku pismem z dnia 5 kwietnia 2016 r., zaś w dniu 15 kwietnia 2016 r. strona pozwana potwierdziła otrzymanie zgłoszenia zdarzenia i zarejestrowanie sprawy. Ostatecznie decyzją z dnia 21 czerwca 2016 r. strona pozwana odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie i wypłaty na rzecz powoda zadośćuczynienia.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wskazując, że odmówiła przyjęcia odpowiedzialności względem powoda za skutki zdarzenia z dnia 2 kwietnia 2016 r. z uwagi na fakt, iż nie zostało udowodnione przez powoda, że do upadku doszło w miejscu i okolicznościach przez niego wskazanych. Nadto, w ocenie strony pozwanej, nie sposób zarzucić (...) Sp. z o.o. braku kontroli nawierzchni boiska, bowiem na bieżąco dokonywane były kontrole, naprawy, dokonano również wyrównania powierzchni boiska. Strona pozwana wskazała, że przyczyną rzekomej szkody były najprawdopodobniej działania użytkowników obiektu, którzy notorycznie dokonywali niszczenia nawierzchni obiektu. Brak jest zatem podstaw do przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 2 kwietnia 2016 r. Nadto strona pozwana wskazała, że żądanie powoda jest nadmierne, nieadekwatne do zakresu urazów i ich charakteru oraz że powód nie udowodnił istnienia obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego przez stronę pozwaną w dochodzonej wysokości, a tym samym nie ma podstaw do przyjęcia, że pozwany spóźnia się ze spełnieniem tego świadczenia.

Pismem z dnia 18 lipca 2018 r. powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie łącznie kwoty 20 000 zł w wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 10 000 zł od dnia 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 10 000 zł od dnia następnego po dniu rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kwoty 3 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. W uzasadnieniu pisma wskazano, że wobec ustalenia przez biegłego sądowego na skutek przedmiotowego wypadku 10% uszczerbku na zdrowiu powoda należało uznać, że żądana pierwotnie kwota nie stanowiłaby odpowiedniego zadośćuczynienia.

W odpowiedzi pismem z dnia 29 sierpnia 2018r. strona pozwana wniosła o oddalenie również w zakresie rozszerzonego żądania zarzucając, że wysokość żądanego zadośćuczynienia nie powinna odnosić się wyłącznie do ustalonego przez biegłego stopnia uszczerbku na zdrowiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 kwietnia 2016 r. 6- letni powód M. T. przyszedł z babcią E. J. (2) na plac zabaw usytuowany między ul. (...) a ul. (...) w Ś.. Powód z innymi dziećmi zaczął grać w piłkę na terenie znajdującego się tam boiska do koszykówki i w pewnym momencie poślizgnął się na piasku, którym zasypana była dziura w nawierzchni boiska i upadł.

Dowód:

- zeznania świadka E. J. (2) – e-protokół – k. 96;
- zeznania świadka S. M. – e-protokół – k. 96;
- przesłuchanie przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda E. J. (1) - e-protokół – k. 96;
- dokumentacja fotograficzna- k. 10-11;
- pismo Komendy Powiatowej Policji w Ś. z dnia 3 lipca 2017 r. – k. 54.

Powód został przewieziony i przyjęty na Szpitalny Oddział Ratunkowy (...) Szpitala (...) w Ś. z urazem lewego łokcia po upadku. Powód został skierowany na Oddział (...) Dziecięcej a następnie przewieziony na Oddział (...) Dziecięcej (...) Szpitalu (...) we W., gdzie stwierdzono złamanie nadkłykciowe kości ramiennej lewej, które reponowano w znieczuleniu ogólnym stabilizując odłamy dwoma przezskórnymi wprowadzonymi drutami K.. Kończynę unieruchomiono w opatrunku- longecie ramienno-dłoniowym. Powód został wypisany ze szpitala w dniu 4 kwietnia 2016 r. W dniach 25-26 kwietnia 2016 r. powód ponownie przebywał na Oddziale (...) Dziecięcej (...) Szpitala (...) we W.. Podczas pobytu zdjęto powodowi opatrunek gipsowy oraz usunięto założone druty. Powodowi zalecano dalszą rehabilitację w miejscu zamieszkania oraz kontrolę w Poradni (...) Dziecięcej w przypadku słabego postępu ruchomości łokcia.

Dowód:

- karta porady z dnia 2 kwietnia 2016 r. – k. 20;
- skierowanie do szpitala z dnia 2 kwietnia 2016 r. – k. 21;
- karta informacyjna z dnia 4 kwietnia 2016 r. – k. 23-24;
- karta informacyjna z dnia 26 kwietnia 2016 r. – k. 25-26.

Właścicielem terenu, na którym doszło do zdarzenia, jest (...) Sp. z o.o. w Ś., które posiadało ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w okresie od 10 listopada 2015 r. do 9 listopada 2016 r. na mocy umowy zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W..

Dowód:

- polisa- k. 69-73.

Nawierzchnia boiska na którym doszło do zdarzenia posiadała liczne dziury. Właściciel terenu (...) Sp. z o.o. w Ś. nie dokonywał okresowych kontroli nawierzchni boiska, bieżące naprawy dokonywane na skutek interwencji mieszkańców polegały na zasypywaniu istniejących dziur piaskiem.

Na początku 2016r. na skutek interwencji okolicznych mieszkańców Straż Miejska w Ś. poinformowała Zarząd (...) Sp. z o.o. w Ś. o konieczności naprawy nawierzchni boiska. W marcu 2016r. dokonano naprawy nawierzchni w ten sposób, że dziury zasypano piaskiem. Po wypadku powoda w dniu 26 kwietnia 2016r. właściciel terenu zlecił naprawę nawierzchni boiska firmie zewnętrznej.

Dowód:

- faktura VAT – k. 80;
- dokumentacja fotograficzna- k. 10-11;
- zeznania świadka E. J. (2) – e-protokół – k. 96;
- zeznania świadka S. M. – e - protokół – k. 96;
- zeznania świadka Z. P.- e- protokół k. 96;
- przesłuchanie przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda E. J. (1) - e-protokół – k. 96;

W dniu 5 kwietnia 2016 r. przedstawicielka ustawowa powoda E. J. (1) zgłosiła wypadek powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. żądając usunięcia usterek na placu zabaw na osiedlu (...) w Ś. między ul. (...) – m.in. głębokich dziur na boisku do koszykówki, uszkodzeń niektórych urządzeń do ćwiczeń oraz o wstępną wypłatę zadośćuczynienia za krzywdę powoda. Zgłoszenie szkody zostało przekazane stronie pozwanej w dniu 13 kwietnia 2016 r. jednakże decyzją z dnia 21 czerwca 2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. odmówiło przyjęcia odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 2 kwietnia 2016 r.

Dowód:

- pismo z dnia 05.04.2016r.- k. 75-76;
- korespondencja mailowa- k. 77-80;
- mail z dnia 13.04.2016r.- akta szkody (k. 81);

- decyzja strony pozwanej z dnia 21.06.2016r.- k. 18-19;

- przesłuchanie przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda E. J. (1) - e-protokół – k. 96.

Powód nie doznał trwałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie neurologicznym, zaś w zakresie psychologicznym doznał łagodnych i krótkotrwałych zaburzeń depresyjno-lękowych, powód nie wymagał terapii psychiatrycznej lub psychologicznej lecz wsparcia psychicznego ze strony najbliższych. W zakresie chirurgiczno-ortopedycznym powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%. U powoda utrzymało się zarówno odchylenie od osi kończyny górnej jak i nadmierny wyprost (przeprost) stawu łokciowego lewego. Przywrócenie właściwej osi w stawie łokciowym jest mało prawdopodobne. Istnieje prawdopodobieństwo poprawy osi kończyny samoistnie w czasie wzrostu powoda, z reguły jednak zaburzenia osi pourazowe ulegają pogłębieniu a nie korekcji w sposób samoistny.

W okresie pierwszych trzech tygodni od operacji powód odczuwał znaczne bóle łokcia, ramienia i przedramienia lewego, zmuszony był przyjmować środki przeciwbólowe, w okresie następnych dwóch tygodni ból był mniejszy, natomiast początkowe dwa do trzech tygodni rehabilitacji wiązały się z nawrotem dolegliwości bólowych związanych z ponownym uruchamianiem stawu łokciowego. W okresie pierwszego miesiąca po wypadku powód miał zasadnicze trudności w codziennym funkcjonowaniu- unieruchomienie ręki opatrunkiem gipsowym uniemożliwiało mu wykonanie podstawowych czynności życia codziennego. W dalszych tygodniach w miarę postępu rehabilitacji sprawność ulegała poprawie. Na skutek przebytych zabiegów operacyjnych powód nie uczęszczał do przedszkola ani na treningi sportowe.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego J. S. z dnia 6 października 2017 r. – k. 99;

- opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 27 listopada 2017 r. – k. 121;

- opinia biegłego sądowego S. L. z dnia 29 marca 2018 r. – k. 153-157;

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego S. L. z dnia 13 sierpnia 2018 r. – k. 180-182;

- przesłuchanie przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda E. J. (1) - e-protokół – k. 96.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w zasadniczej części.

W niniejszej sprawie poza sporem jest to, że (...) Sp. z o.o. w Ś. jest właścicielem terenu rekreacyjnego, usytuowanego w Ś. między ulicami (...) obejmującego min. plac zabaw i boisko do koszykówki. Niekwestionowane jest również to, że w dniu 2 kwietnia 2016r. właściciel terenu był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Pozwany Ubezpieczyciel nie kwestionował również faktu złamania ręki przez powoda i przebytych w związku z tym zabiegów operacyjnych, a jedynie to, że zdarzenie miało miejsce w okolicznościach opisanych w pozwie. Dokonując ustaleń faktycznych w tej części Sąd oparł się na zeznaniach bezpośrednich świadków zdarzenia E. J. (2) i S. M., z których jednoznacznie wynika, że w dniu 2 kwietnia 2016r. powód przewrócił się na przedmiotowym boisku i złamał rękę. Również z dokumentacji medycznej z leczenia szpitalnego powoda jednoznacznie wynika, że do zdarzenia doszło w dniu 2 kwietnia 2016r. a skutki wypadku w postaci złamania ręki w stawie łokciowym wskazują na okoliczności zdarzenia opisane przez jego świadków. Zeznania świadków, jak i przedstawicielki ustawowej powoda, która zrelacjonowała przebieg zdarzenia w oparciu o wersję, którą przekazał jej syn, są w pełni wiarygodne, a Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności deprecjonujących ich wartość dowodową. W szczególności doniosłe znaczenie mają zeznania świadka S. M., który był w istocie przypadkowym świadkiem zdarzenia, a jako osoba obca dla powoda nie miał żadnego motywu aby opisać przebieg zdarzenia, łącznie ze wskazaniem miejsca czy daty upadku, odmiennie od jego rzeczywistego przebiegu. Również natychmiastowa reakcja ze strony matki powoda, zawiadomienie właściciela

terenu o wypadku oraz funkcjonariuszy policji o zaistniałym zdarzeniu utwierdziły Sąd w przekonaniu, że do wypadku w istocie doszło w dniu 02 kwietnia 2016r. na terenie boiska do koszykówki będącego własnością (...) Sp. z o.o. w Ś..

Podstawą rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 k.c.). Z kolei w myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Odpowiedzialność deliktowa wskazana w powołanym przepisie wymaga wykazania po pierwsze zawinonego bezprawnego zachowania sprawcy szkody (działania lub zaniechania), po drugie powstania szkody a po trzecie normalnego związku przyczynowego między zachowaniem sprawcy o szkodą. Do przyjęcia zatem odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 2 kwietnia 2016r. koniecznym było wykazanie wszystkich wskazanych wyżej przesłanek, w tym przypisanie właścicielowi terenu bezprawnego i zawinonego zachowania w zakresie należytego utrzymania terenu boiska, na którym doszło do zdarzenia. W ocenie Sądu powód sprostał w toku procesu temu zadaniu. Wbrew bowiem twierdzeniom strony pozwanej właściciel terenu nie posiadał żadnego harmonogramu kontroli terenu rekreacyjnego, nie dokonywał również okresowego sprawdzenia stanu boiska, czy też kontroli sposobu i jakości ewentualnie dokonywanych napraw. Z zeznań pracownika (...) Z. P. wynika wprost, że wskazanego terenu nikt nie kontrolował, natomiast na skutek interwencji mieszkańców u straży miejskiej w 2016r., stwierdzono liczne ubytki i dziury w nawierzchni boiska, które tymczasowo zostały naprawione przez zasypanie ich piaskiem. Odnośnie sposobu „naprawy” ubytków wskazywali w swoich zeznaniach świadkowie S. M. i E. J. (2), którzy niejednokrotnie przebywali na terenie boiska, wskazywali na liczne uszkodzenia nawierzchni terenu i zasypywanie dziur piaskiem. Potwierdza to również niekwestionowana przez pozwanego dokumentacja fotograficzna z miejsca zdarzenia. Podkreślić przy tym należy, że wbrew twierdzeniom pozwanego z akt postępowania likwidacyjnego wynika, że nawierzchnia została naprawiona dopiero po zdarzeniu, albowiem z faktury VAT na którą powołał się pozwany wynika, że remont nawierzchni boiska został zlecony dopiero w dniu 26 kwietnia 2016r.

Zgodnie z art. 61 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane właściciel lub zarządca obiektu budowlanego jest obowiązany utrzymywać i użytkować obiekt zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2. Z kolei w myśl powołanego przepisu obiekt budowlany należy użytkować w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymywać w należyłym stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej (...). Stosownie zaś do treści art. 3 pkt 1 w/w ustawy obiekt budowlany to budynek, budowla bądź obiekt małej architektury wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Art. 3 pkt 3 cytowanej ustawy zawiera definicję legalną budowli i zalicza do nich min. budowle sportowe. W Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych budowle sportowe wyszczególnione są w sekcji 2, dziale 24, grupie 241 i należą do nich wszelkie boiska i zagospodarowane tereny sportowe przeznaczone do uprawiania sportów na świeżym powietrzu. Nie ulega zatem wątpliwości, że właściciel terenu na którym znajdował się plac zabaw i boisko do koszykówki, na którym doszło do zdarzenia, publicznie dostępne dla ludności, miał obowiązek utrzymywać go w należyłym stanie technicznym. Z przeprowadzonych dowodów wynika zaś, że (...) Towarzystwo Budownictwa (...) z siedzibą w Ś. dopuściło się zaniedbań polegających na nieprawidłowym i niedostatecznym dokonaniu naprawy boiska do koszykówki znajdującym się na placu zabaw w Ś. między ul. (...), skutkiem czego małoletni powód poślizgnął się na piasku, którym zasypana była dziura w nawierzchni boiska, w następstwie czego upadł i doznał skomplikowanego złamania ręki. Nie można bowiem uznać, aby naprawa nawierzchni boiska poprzez zasypywanie dziur piaskiem była działaniem prawidłowym i racjonalnym. Oczywistym jest bowiem, że piasek jako materiał nietrwały, niczym nie związany będzie wydostawał się z dziur czy to w skutek działania sił natury (deszcz, wiatr) czy to poprzez zwykłe użytkowanie boiska, wobec czego problem dziur w boisku w żaden sposób nie został rozwiązany, a nadto znajdujący się na powierzchni boiska piasek mógł dodatkowo powodować poślizgnięcia. Jednocześnie wskazać należy, że (...)

Towarzystwo Budownictwa (...) było świadome złego stanu nawierzchni boiska bo jeszcze przed wypadkiem jak wynika z zeznań świadka Z. P. okoliczni mieszkańcy zgłosili ten fakt, co skutkowało podjęciem wyłącznie działań prowizorycznych polegających właśnie na zasypaniu dziur piaskiem.

Skoro zatem (...) Towarzystwo Budownictwa (...) ponosi winę za powstanie zdarzenia z dnia 2 kwietnia 2016 r., to zasadnym było przyznanie powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

Jeżeli chodzi o zagadnienie wysokości zadośćuczynienia to za ugruntowany w orzecznictwie i piśmiennictwie należy uznać pogląd o jego kompensacyjnym charakterze, tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, LEX nr 50824). W ocenie Sądu niewątpliwie jest to, że małoletni powód na skutek wypadku z dnia 2 kwietnia 2016r. cierpiał zarówno w wymiarze fizycznym jak i psychicznym, doznał bowiem złamania nasady dalszej kości ramiennej lewej ręki, które wymagało natychmiastowego zabiegu operacyjnego przy znieczuleniu ogólnym polegającego na złożeniu złamanej kości przy pomocy tzw. drutów K.. Pobyt w szpitalu, konieczność poddania się dwóm operacjom niewątpliwie wiąże się ze stresem, bólem i cierpieniem, w szczególności jeśli wziąć pod uwagę wiek powoda. Konieczność zażywania leków przeciwbólowych, kilkutygodniowej rehabilitacji, wyłączenia z codziennych zajęć typu uczęszczanie do przedszkola, uczestniczenie w treningach sportowych to okoliczności które Sąd brał pod uwagę ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia. W szczególności podkreślenia wymaga również to, że niestety pomimo upływu dwóch lat od wypadku jego skutki w dalszym ciągu są dla powoda odczuwalne i widoczne, bowiem u powoda utrzymało się odchylenie od osi kończyny górnej jak i nadmierny wyprost (przeprost) stawu łokciowego lewego. Stan ten w ocenie powołanego w niniejszej sprawie biegłego z zakresu chirurgii-ortopedii lek. med. S. L. nie ulegnie znacznej poprawie a wręcz przeciwnie - w toku wzrostu małoletniego powoda problemy mogą ulec nasileniu. W związku w czym biegły ustalił 10% trwałe uszczerbek na zdrowiu powoda na podstawie pkt 117 a tabeli (...) Na (...) stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013 r. poz. 954 – tekst jednolity). W ocenie Sądu opinia sporządzona przez doświadczonego biegłego w sposób kompletny, jasny i precyzyjny odnosiła się do wszystkich istotnych okoliczności będących przedmiotem tezy dowodowej, zaś wnioski wypływające z opinii biegły w sposób rzetelny uzasadnił. Co więcej, w opinii uzupełniającej biegły w pełni odniósł się również do wątpliwości strony pozwanej, zaś wniosek o powołanie kolejnego biegłego w ocenie Sądu zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania. Sąd nie jest bowiem zobowiązany do dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej w każdym przypadku, kiedy żąda tego strona postępowania. To sąd musi powziąć wątpliwości - czy to sam, czy na skutek stanowisk wyrażonych w toku postępowania przez strony - czy dotychczasowa opinia została sporządzona w sposób prawidłowy, a zatem czy wymaga wyjaśnień lub uzupełnienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że kwota 20 000 zł zadośćuczynienia jest adekwatna do doznanych przez powoda cierpień psychicznych i fizycznych.

Zasądzeniu na rzecz powoda podlegały również odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.), jednakże Sąd ustalił inne daty początkowe naliczania odsetek niż wskazane w pozwie oraz w piśmie rozszerzającym powództwo z dnia 18 lipca 2018 r. W zakresie pierwotnie dochodzonej kwoty 10 000 zł powód żądał odsetek od dnia 29 kwietnia 2016 r. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z akt szkody strona pozwana otrzymała zawiadomienie zgłoszenie szkody w dniu 13 kwietnia 2016 r., zatem dniem wymagalności świadczenia był dzień 13 maja 2016 r., wobec czego odsetki od kwoty pierwotnie dochodzonej pozwem należało liczyć od dnia 14 maja 2016 r. do dnia zapłaty. W zakresie odsetek od rozszerzonego powództwa Sąd uznał, że brak jest podstaw do zasądzenia odsetek od dnia następnego po dniu wniesienia pisma. Orzeczenie zasądzające zadośćuczynienie za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.) ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, zaś zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia jest zobowiązaniem z natury rzeczy bezterminowym, dlatego też przekształcenie go w zobowiązanie terminowe następuje stosownie do treści art. 455 k.c. (niezwłocznie) - w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowanego do dłużnika (podmiotu zobowiązanego do naprawienia szkody) do spełnienia świadczenia (vide wyrok SA w Białymstoku z dnia 27 kwietnia 2018r. I ACa 33/18). Biorąc pod uwagę wysokość żądania termin 7 dni jest wystarczający do jego spełnienia, a skoro odpis pisma zawierającego rozszerzenie powództwa strona pozwana otrzymała w dniu 22 sierpnia 2018r. Zasadnym było przyznanie stosownych odsetek od dnia 30 sierpnia 2018r.

W tym stanie rzeczy i na podstawie wskazanych przepisów Sąd orzekł jak w pkt I wyroku oddalając powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 100 k.p.c. obciążając obowiązkiem ich zwrotu stronę pozwaną albowiem powód uległ jedynie w nieznacznej części. Sąd przyznał powodowi od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w kwocie 3 317 zł, na którą złożyły się taryfowe koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda w kwocie 1 800 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 500 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz 1 000 zł zaliczki na poczet wydatków w sprawie. Jednocześnie brak jest podstaw do przyznania powodowi zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 zł, o co wnioskował powód w piśmie z dnia 18 lipca 2018r., albowiem zgodnie z § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. Oznacza to, że zmiana wartości przedmiotu sporu może być uwzględniana przy ustalaniu wynagrodzenia pełnomocnika, dopiero w instancji odwoławczej, gdyż do tego momentu znaczenie ma wartość z chwili wniesienia pozwu (vide wyrok SA w Białymstoku z 29 sierpnia 2013 r., I ACa 340/13, wyd./el. Lex nr 1369222; postanowienie SN z 2 sierpnia 2011 r., II UZ 28/11, wyd./el. Lex nr 1106738). Tym samym dalej idący wniosek w zakresie zwrotu kosztów procesu podlegał oddaleniu.

O kosztach wynikających z punktu IV wyroku orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623, - tekst jednolity z późn. zm.). Orzeczone koszty w kwocie 470,36 zł stanowią część wynagrodzenia biegłego sądowego za sporządzenie opinii z dnia 29 marca 2018 r. nie pokrytych z zaliczki uiszczonej przez powoda a pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Świdnicy.

Z uwagi na rozszerzenie w toku postępowania powództwa, Sąd na podstawie art. 130³ § 2 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c. i art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 500 zł tytułem części nie uiszczonej opłaty sądowej od pozwu (pkt V wyroku).